

Vaarwel Van der Laan

6 oktober 2017

"Wij herinneren ons Eberhard van der Laan als een gedreven burgemeester met hart voor zijn stad en een vurig geloof in een samenleving waarin iedereen meetelt. Hij was markant in zijn optreden en bewogen in zijn omgang met mensen. Wij wensen zijn vrouw en kinderen kracht toe bij dit grote verlies," post ons koningspaar op de koninklijke facebook pagina.

En zo is het. Ik ben geen Amsterdammer; zelfs geen import. En toch ben ook ik verdrietig. Wat een prachtig mens ontvalt ons.

Voor mij was burgemeester Van der Laan een krachtig voorbeeld van 'samen doen'. Ik zal me hem vooral herinneren om zijn openheid en aandacht voor inclusiviteit. Hij was bereid alle argumenten aan te horen en met alle partijen in gesprek te gaan. Bij al zijn beslissingen dacht hij na over de vraag hoe hij iedereen recht kon doen. Dat is een grote puzzel voor een burgemeester: hoe zorg je dat iedereen meetelt. Zijn vasthoudendheid om op die puzzel de oplossing te vinden is één van die dingen die hem een échte burgervader maakte: Burgervader van elke Amsterdammer.

In januari vertelde Van der Laan met zijn kenmerkende openheid dat hij ziek was. De ziekte beperkte hem in zijn doen en laten. Toch bleef hij binnen zijn eigen mogelijkheden als burgemeester meedoen. Acht maanden lang was hij - samen met de mensen om hem heen - een voorbeeld van hoe een inclusieve samenleving zou kunnen zijn. Vanuit de grond van mijn hart hoop ik dat deze acht maanden vol empowerment en doorzettingsvermogen een bron van inspiratie zijn geweest en zullen blijven voor mensen met een handicap, (chronische) ziekte of aandoening in het bijzonder, maar eigenlijk voor iedereen. Want een inclusieve samenleving is een samenleving van iedereen voor iedereen.

Er is niet veel gesproken over wat er allemaal geregeld moest worden om Van der Laan in het zadel te houden. Het is gewoon gedaan en iedereen wilde dat zo. Het progressieve verloop van zijn ziekte had ongetwijfeld invloed op de wijze waarop hij zijn functie kon uitoefenen. Heel Amsterdam betuigden hem openlijk steun. Eberhard van der Laan kon daardoor Amsterdams Burgervader zijn en blijven.

Heel Nederland werd geraakt door die ene foto, waarop te zien is hoe koning Willem-Alexander en burgemeester Van der Laan samen de Jordaan bezoeken. "Van der Laan aan de arm van de koning", las je overal. Ik kreeg er kromme tenen van. Waar gaat het nu om? Dat Van der Laan hulp nodig had? Volgens mij niet. Het gaat er om dat deze twee mensen samen de Jordaan bezoeken. De een is koning. De ander is burgemeester. Ieder draagt zijn eigen verantwoordelijkheden. Ieder heeft zijn eigen functie, waarde en kwaliteit. Als mensen zijn ze gelijk. Dat is wat voor mij het verhaal van 'het bezoek aan de Jordaan' uitstraalt. Door elkaar in woord en daad te steunen leggen ze Samen een bezoek af: arm in arm.

Op 18 september besloot Van der Laan, na het nieuws uitbehandeld te zijn, zijn bakens te verzetten. Het was tijd om de resterende energie, tijd en liefde te delen met het gezin en de directe kring van naasten. Dat gunde iedereen hem. Het belangrijkste voor mij: hij koos zelf dat moment, waarop 'meedoen' een andere vorm en betekenis kreeg. Het werd niet door anderen vóór hem bepaald.

Op 5 oktober overleed Burgervader Eberhard van der Laan. Een markante persoonlijkheid met hart en oog voor inclusiviteit doet vanaf vandaag niet meer mee. We zullen hem missen. In zijn brief aan Amsterdam vroeg hij op 18 september: "Zorg goed voor elkaar en onze stad". Laten we dat - in zijn

nagedachtenis - doen: samen rouwen, samen goed voor elkaar zorgen, samen leven, samen bouwen aan een inclusieve samenleving waarin iedereen meetelt.

Suzanne van den Bercken

